

Framlidne älvskonstnären Filip Nilsson sa vid något tillfälle att det är skruvt med en konstnär som inte klarar av att hitta sina motiv inom cirkel fem meter omkring sig. Självt hittade han många av sina motiv i vedboden. Sålunda kunde ett vedträ eller två duga som förevändning för att sätta igång målandet. Jag minns hans ord när jag besöker Daga Wennerströms utställning på Konstgillet i Boden. Wennerström är en genuin målare, det är också skillnad på konstnärer och målare. För målaren är färgens sensuella plasticitet formskapande i sig. Då handlar det inte om färgläggning utan om att skapa form och stoffkänsla. En knyck med penseln skapar en linje, en färgförtoning skapar en riktning och ett djup. Färgkontraster skapar konturer och linjer. Färgtemperaturer skapar nivåskillnader och illusioner av perspektiv. Valörförskjutningar skapar former och texturer skapar materialkänsla. Det intressanta är inte avbildningen i sig och vad den möjligen kan representera, mediet är själva budskapet. Det är som med musik. För det mesta betyder den ju inte något särskilt. Klanger, melodier och rytmer samverkar till en helhetskomposition som berör oss mer känslomässigt än intellektuellt.

Daga Wennerström hittar sina motiv i sin omedelbara närhet. Hon sätter ihop stilleben av leksaker, kartonger och allahanda former som hon travar upp och så sätter hon igång att måla. En bild, ”Ta mig bort”, som ser ut som ett monster som kommer mot betraktaren viftande med armarna, finns både som skulptur och som målning. Den ena idén tycks föda den andra. Det lekfulla, undersökande förhållningssättet är genomgående i alla hennes bilder. Det finns en befriande spontanitet i uttrycket som tilltalar. Utställningen innehåller förutom stilleben i olja även del landskapsbilder i akvarell och i litografi samt ett antal självporträtt. Porträtt kan lätt nedtyngas av ett krav på precision i avbildningen och en viss ängslighet kan infinna sig i penselföring och förtoning men det oket axlar inte Wennerström utan angriper den egna nunan med samma frimodiga frejdighet som med leksaksmonstren. Resultaten blir inte sämre för det, snarare tvärt om. Det vilar något uppriktigt över det öppna ansiktena. Porträttligheten finns där och vi möter en blick som inger förtroende men det är ju inte själva poängen med målningen – poängen är måleriet i sig. Man kan i viss mån invända mot bruket av vitt i oljemåleriet för att skapa valörer, det ger en viss dimmig kritighet åt bilderna. Särskilt påtagligt är detta när man jämför med Wennerströms akvareller vilka har en sällsynt krispighet i färgtonerna - det brukar i allmänhet vara tvärtom med faddhet i akvareller och briljans i oljor.

Den stora behållningen för mig är Wennerströms akvareller och framförallt hennes säkra bruk av papperets egen vithet. Här vilar inga akvarellängsligheter. Starka färgpådrag, nästan täckande, ställs mot finstämda lasyrer och vita utelämnade partier. I hennes bilder från Norrländska vattendrag övertygas man om vattnets brus och rörelser. Färg, form, linje och rytm får det att låta och då är man känslomässigt där och kan dela hennes erfarenhet av hur det känns att stå framför till exempel Harrforsen, var den nu ligger?

Det finns något av norrländsk målartradition i Wennerströms förhållningssätt ett färgpådrag och en dristighet som man känner igen och som tilltalar.

Ett vedträ eller två är ett lika stort måleriskt äventyr som kullarna i Provence.

Bertil Sundstedt